

MIRIAM LANCEWOOD

Mijn Leven in de Wildernis

Van de Achterhoek
naar Nieuw-Zeeland

Inhoud

Voorwoord: De wildernis	9
1 Vrijheid kost niks	11
2 Winter	29
3 Voorjaar	64
4 Zomer	91
5 Herfst	123
6 Abel Tasman National Park	149
7 De West Coast	182
8 Moderne nomaden	218
9 Beschaving	255
10 Te Araroa: het Noordereiland	277
11 Te Araroa: het Zuidereiland	312
Epiloog	347
Kaarten	348
Dankwoord	351
Over Miriam Lancewood	352

Voorwoord:

De wildernis

Het is een prachtige winterdag en ik loop met mijn pijl en boog langs de bergflank, op zoek naar wilde geiten. Ik baan me een weg omhoog door het dichte bos, tussen klimplanten door en over omgevallen boomstammen. Geleidelijk aan worden de bomen kleiner en verandert de vochtige humusaarde in een rotsachtige bodem. De donkere rotsen zijn opgewarmd door de zon, en ik ga zitten om de wereld om me heen te bewonderen. Deze schitterende vallei is een winter lang ons thuis. Het is windstil en ik kijk vol verwondering naar de toppen van de bergen. De lucht lijkt bijna paars, boven de witte sneeuw. Onder me heeft de sterke rivier het landschap gevormd. Het snelle water en het langzame woud leven in harmonie samen.

Recht boven me zie ik nog meer platte rotsblokken waar ik naartoe kan klimmen. Misschien zitten er wel geiten onder die kleine overkapping daar. Ze houden van warme, droge plekken met een goed uitzicht, en misschien komen ze hier in de late middag terug. Stilletjes klim ik wat verder omhoog om polshoogte te nemen.

Uiteindelijk kom ik uit op een open plek tussen een paar kleine bomen. Ik zie geen geiten, maar ik besef dat ik nu zo hoog zit dat ik ons kamp beneden in de smalle vallei kan zien liggen. Ik kan Peter zelfs zien! Een piepklein figuurtje in een rode trui, dat bijna wordt opgeslokt door het overweldigende landschap. Deze ochtend nog heb ik met een kus afscheid van hem genomen, maar ik heb het gevoel alsof ik al in geen tien jaar een ander menselijk wezen heb gezien.

Peter, deze kant opkijken! Via telepathie probeer ik mijn wens aan hem over te brengen.

Dan zie ik dat hij opstaat. Misschien kijkt hij omhoog naar de berg? Ik weet het niet zeker, maar ik spring op en trek mijn jas uit, en zwaai ermee om zijn aandacht te trekken. Na een paar seconden zie ik dat Peter zijn matje pakt en er langzaam mee terugzwaait.

Tranen wellen in mijn ogen op. We zwaaien naar elkaar, raken elkaar over een grote afstand aan. Ik kijk naar de wildernis en naar Peter: niets is mij dierbaarder dan deze twee.

1

Vrijheid kost niks

Ik was zenuwachtig. Mijn wangen gloeiden en ik probeerde ze af te koelen met de rug van mijn handen, maar het hielp weinig. Op weg naar de deur repeteerde ik wat ik ging zeggen. Mijn baas was in de loop van het afgelopen jaar ook een beetje een vriendin geworden, en ik wilde haar niet teleurstellen. Ik klopte op de deur.

‘Kom binnen.’

Virginia zat achter haar bureau voor de computer en was druk in de weer met papieren, roosters en plannings. Haar prachtige donkere haar viel soepel naar achter over haar schouders. Ze was aan de mollige kant, waardoor ze gezag uitstraalde maar toch zacht overkwam.

‘Pak een stoel, Miriam. Hoe is het?’ vroeg ze opgewekt, en ze schikte haar sjaal over haar schouders. ‘Wat kan ik voor je doen?’

Ik pakte een folder van de stoel voor haar bureau en ging zitten. ‘Goed, dank je.’ Ik haalde diep adem. ‘Het spijt me, Gin,’ begon ik, ‘maar ik wil graag ontslag nemen.’ Ik wachtte even voor ik verderging. ‘Ik heb het hier op school naar mijn zin, maar ik ben toch toe aan iets anders.’ Toen glimlachte ik, omdat ik aan het eind van mijn gerepeteerde zinnen was gekomen.

Eerst keek Virginia lichtelijk geamuseerd, en daarna verscheen er een verraste uitdrukking in haar ogen. ‘O, waarom?’ vroeg ze. ‘Waar wil je dan hierna gaan werken, Miriam?’ Ze legde haar hand even op de mijne. Haar sjaal viel weer naar voren.

‘O, nergens eigenlijk,’ antwoordde ik. ‘Peter en ik willen in de wildernis gaan wonen.’

Virginia trok ongelovig haar wenkbrauwen op.

‘In de rimboe, de natuur, hoog in de bergen,’ voegde ik eraan toe. Haar mond viel open. ‘Echt waar? Maar... waarom?’ vroeg ze.

‘Omdat de wildernis mij tot leven wekt,’ legde ik uit. Virginia keek nog steeds onthutst. ‘Ik wil proberen of ik daar kan overleven. Ik ben benieuwd of je lichaam en geest veranderen als je zo helemaal in de natuur leeft,’ zei ik.

‘O ja? En denk je dat je dan af en toe nog naar de stad komt?’

‘Nou, we zijn van plan om drie maanden achter elkaar in de bergen te blijven. Dan komen we terug om onze voorraden aan te vullen en dan gaan we weer naar een andere plek in de wildernis,’ legde ik uit. ‘Dat willen we vier seizoenen lang doen, een jaar lang.’

‘Maar hoe moet je dan douchen?’

Douchen? dacht ik. Het duurde een fractie van een seconde voordat die onverwachte vraag tot me doordrong. ‘Nou, ik was me gewoon in de rivier!’

‘Ook in hartje winter?’ Er gleed een ongelovige uitdrukking over Virginia’s gezicht. ‘Nee joh, je moet zeker eens per maand terugkomen! In elk geval wanneer je ongesteld bent, denk je niet?’

Opeens kwam haar goedbedoelde bezorgdheid me absurd voor. Ik kon er niets aan doen: ik schoot in de lach en gelukkig moest Virginia toen ook lachen. Op dat moment was ik haar dankbaar voor onze warme vriendschap.

Op een mooie herfstdag in april organiseerden de docenten en de leerlingen van de school een afscheidsfeestje voor me. Ze hadden een buffet geregeld, en op het eind zong ik buiten op de binnenplaats een lied voor iedereen. Ik vond het eng om voor zo’n grote groep te zingen omdat mijn stem me bij eerdere gelegenheden in de steek had gelaten, maar ik was vastbesloten om op gepaste wijze en in stijl afscheid te nemen. Ik zong een lied dat ik zelf had geschreven: ‘*Get out for freedom, ’cause there is no key... Remember, freedom is for free.*’

Later, toen we weer naar binnen waren gegaan en ik een stuk chocoladecake probeerde af te snijden met een plastic vork die daar totaal niet voor geschikt was, kwam Virginia bij me staan.

‘We zullen je wel missen hoor, Miriam,’ zei ze.

‘Lief dat je dat zegt, Gin.’ Ik glimlachte naar haar.

‘Ik meen het. Maar toch vind ik het een vreemde keus om in de wildernis te gaan leven,’ zei ze openhartig. ‘Ik bedoel, je kon aan de slag als lerares, je had atleet kunnen worden, of zelfs de muziek in kunnen gaan. Waarom in hemelsnaam kiest een knappe jonge vrouw als jij ervoor om in armoede en afzondering in de bergen te gaan zitten?’

‘Nou...’ begon ik, en ik hield mijn ogen gericht op het stuk cake.

‘Ik heb van die films gezien over jongens die in opstand komen tegen hun ouders,’ ging Virginia verder. ‘Gasten met een moeilijke jeugd die de wildernis in vluchten. Maar jij hebt toch een goede relatie met je familie?’

Ik knikte. ‘Ja, heel goed! Ik had me geen betere ouders kunnen wensen. Ik zie ze natuurlijk niet vaak, maar we hebben een heel hechte band.’

‘En vinden ze het goed dat je in de bergen gaat rondrennen?’ vroeg Virginia met een lachje.

‘Heel goed.’ Ik keek haar stralend aan. ‘Ja, ze staan er helemaal achter.’

‘Dus daarom heb je zo veel zelfvertrouwen!’ riep ze uit. ‘Je ouders hebben je de moed gegeven om er in je eentje op uit te trekken.’

Zo had ik het nog nooit bekeken, maar misschien had Virginia gelijk.

‘Dus je bent niet door de samenleving verstoten,’ ging ze verder, ‘maar toch kies je ervoor om eruit te stappen. Terwijl er bij wijze van spreken een goed gedekte tafel voor je klaarstaat, trek je de deur letterlijk achter je dicht.’

‘Ergens vind ik het allemaal zo betekenisloos.’ Ik keek haar verontschuldiging aan.

Virginia nam bedachtzaam een slokje van haar limonade. ‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Je hele leven werken voor geld en status, jezelf op de sociale ladder omhoogknokken, nog meer spullen kopen die je eigenlijk niet nodig hebt... Dat allemaal.’

‘En is koukleumen in de bergen dan beter?’ Virginia’s ogen sprankelden en ze schoot weer in de lach.

‘Misschien niet,’ lachte ik. ‘Maar ik ga het wel proberen!’

Na een korte stilte ging ik verder: ‘Ik herinner me een avond van toen ik een jaar of zestien was. Ik keek uit mijn raam naar het donkere bos, en ik bedacht toen dat onze voorouders ooit in die uitgestrekte bossen leefden, op de grond sliepen naast hun dieren. En nu zijn we volkomen afhankelijk van onze huizen, aan alle kanten omringd met comfort. Wat een enorme verandering.’

‘Hm, ja,’ Virginia nam nog een slokje. ‘Dus je vindt dat mensen het contact met de aarde zijn kwijtgeraakt?’

‘Ja, ik denk van wel,’ zei ik, voordat ik aarzelend verderging. ‘Weer voeling krijgen met Moeder Aarde klinkt wel erg new-age-achtig’ – ik wees door het raam naar de bergen – ‘maar daar ligt een andere wereld, Gin.’

Ze draaide zich om en keek naar de vage contouren in de verte.

‘Die tijdloze schoonheid is gewoonweg niet te bevatten,’ zei ik schuchter. ‘Ik wil proberen te leven zonder barrière tussen de natuur en mij.’

Virginia keek me weer aan en er verscheen een glimlach op haar gezicht.

‘Koken op houtvuurtjes, zuiver water drinken, op de grond slapen... De wildernis zou ons veel kunnen leren als we de tijd namen om te luisteren.’ Ik wachtte af hoe Virginia zou reageren op deze woorden die in haar oren misschien heel vreemd klonken.

Maar ze trok alleen haar wenkbrauwen op en knikte. Toen klaarde haar gezicht op. ‘Hé, dan leer je natuurlijk ook allerlei vaardigheden om te overleven voor als er een pandemie uitbreekt en iedereen een goed heenkomen zoekt in de heuvels. Dan weet ik jullie te vinden, hoor!’

Ik lachte, opgelucht dat we het over iets anders konden hebben.

Virginia zette haar beker neer en maakte toen een gebaar alsof ze met pijl en boog op een dier schoot. ‘Kun jij je voorstellen dat je een geit schiet?’ riep ze.

‘Reken maar, als je echt honger hebt!’ Toen hoorde ik mijn naam roepen.

‘Miriam, kom eens, we hebben iets voor je!’ riep mijn collega Rose vanuit de gang.

Ik zette mijn bord met de onaangeroerde cake naast Virginia’s

beker. Terwijl we samen naar de binnenplaats liepen, pakte ze mijn hand. 'Veel geluk, lieverd, ik bewonder je moed. Pas goed op jezelf, hè?'

Ik glimlachte. 'Dank je wel, Gin. Dat zal ik doen.'

De school gaf me een bijzonder nuttig cadeau: een hemd, een trui en een muts, allemaal van merinowol. Ik hield een kort praatje om iedereen te bedanken, en daarna probeerde ik mijn tien leerlingen te huggen. De meesten van hen waren tieners met gedragsproblemen en een moeilijke achtergrond, die voortijdig van school waren gegaan en grote moeite hadden een plaats in de samenleving te vinden. Ik had ze geholpen een baan te vinden door aanbevelingsbrieven te schrijven, en was bij rechtszaken aanwezig geweest om ze uit de gevangenis te houden. Deze jongeren groeiden op in een wereld die ik zelf nooit gekend had. Ik vond het niet altijd makkelijk om met ze te werken, vooral niet met degenen die in een bende zaten. Sommigen wilden me niet omhelzen, misschien omdat ze blij waren dat ik wegging, of misschien omdat benedeleden nu eenmaal niet horen te knuffelen.

Een van mijn leerlingen was Sam. Hij was heel lang en dik, en dronk zich bijna elke avond een stuk in de kraag, maar hij was een vriendelijke reus. Big Sam omhelsde me welgemeend en tilde me zelfs op en zwierde me in het rond, zodat mijn benen achter me aan zwaaiden. Dat was zo'n grappig gevoel dat ik er de slappe lach van kreeg, en zelfs mijn jonge gangstertjes moesten glimlachen (of smalend lachen – bij hen wist ik het onderscheid nooit goed).

De vijftienjarige Jimmy uit Samoa was een van mijn lievelingen. Ik kan me nog goed het moment herinneren dat ik zijn dossier voor het eerst onder ogen kreeg. Hij had in de Verenigde Staten gewoond, waar hij had meegedaan aan bendeoorlogen, en weer terug in Nieuw-Zeeland had hij voor diefstal en geweldpleging in de jeugdgevangenis gezeten. Andere leerlingen hadden zijn beruchte naam op de lijst zien staan en me voor hem gewaarschuwd, zodat ik bijna trillend van angst op hem zat te wachten toen hij de eerste keer bij me aanklopte. Maar aan het eind van die eerste dag had ik desondanks sympathie opgevat voor de kleine, verlegen Jimmy. Later in het schooljaar organiseerde ik een kampeertocht voor de leerlingen, en kwam ik erachter dat die stoere Jimmy in het don-

ker bang was voor geesten. Daarom gaf ik hem bij mijn vertrek een halfedelsteen, een malachiet, die ik op mijn tiende van mijn moeder had gekregen omdat ik ook bang was voor geesten. Jimmy leek er echt blij mee te zijn.

Jimmy blij, Virginia blij en ik blij. Ik vond het een goede afsluiting. Ik had het hele jaar naar deze dag uitgekeken: naar het bevrijdende moment waarop ik de bladzijde kon omslaan en een nieuw leven kon beginnen. Euforisch ging ik in de auto op weg naar huis. Mijn hart liep over van energie en ik zat de hele weg te glimlachen. De school had ik achter me gelaten. Ik had genoeg spaargeld op de bank, ik had een verblijfsvergunning in Nieuw-Zeeland en ik was vrij om te wonen waar ik wilde.

Een sterke windvlaag deed de auto even heen en weer schommelen. Ik was dol op die onzichtbare kracht! Vanaf de bergtoppen gleed de wind omlaag, de vallei in, wierp de lange blonde grashalmen in de lucht en kietelde de uitgestrekte takken van oude bomen. Hij droeg zaden met zich mee en onder zijn kracht bogen de gele bloemen door. Op zijn tocht over de kale vlakten won hij aan kracht, en nu probeerde hij mijn auto van de weg te blazen.

Ons huisje, een wit houten plattelandshuisje omringd door een groepje oude inheemse kahikateabomen, lag op een halfuur rijden van de school. Toen ik aan kwam rijden, was Peter de pompoenen in de moestuin aan het oogsten. Luid toeterend zwaaide ik naar hem. Het leek me gepast om het heugelijke feit van mijn ontslag met veel lawaai te vieren.

Ik sprong uit de auto en vloog Peter om zijn nek. Ik keek in zijn glinsterende blauwe ogen en gaf een imitatie van sir Edmund Hillary ten beste: 'Ik heb die rotzak klein gekregen!'

'Nu ben je dan toch een echte Kiwi,' grinnikte Peter.

Vier jaar geleden had ik Peter in een restaurant in Zuid-India ontmoet. Met ogen die fonkelden van enthousiasme had hij me verteld dat hij bij temperaturen van 45 graden Celsius te voet door Zuid-India was getrokken, zonder kaarten of gidsen de bergen van de Himalaya had beklommen en 's nachts tijdens een onweer op de golven van de oceaan had gesurft...

Ik had met open mond zitten luisteren. In al die jaren dat ik had gereisd, was ik nog nooit zo'n alert ogende, intelligente man tegengekomen. Hij had zijn huis en baan ingeruild voor een avontuurlijk leven. Ik voelde me tot hem aangetrokken vanwege zijn kennis en wijsheid, zijn hang naar avontuur, zijn vermogen eenvoudig te leven en zijn sterke lijf. Maar vanaf het begin sprong er ook een onmiskenbare vonk van liefde tussen ons over. Een vonk die nooit meer is gedoofd. Toen wist ik dat ik een bijzondere man had gevonden.

Twee jaar na onze ontmoeting kwamen Peter en ik aan in zijn vaderland, Nieuw-Zeeland. We waren allebei op zoek naar de ongerepte natuur, we verlangden naar rust, schoonheid en ruimte. In mijn ogen bestond er geen grotere schoonheid dan de onbewoonde, ruige wildernis van Nieuw-Zeeland, met zijn steile en ongevaarlijke bergen, uitgestrekte bossen, imposante rivieren, meren en wilde dieren. Ik werd blij van alleen al de aanblik van de bergen. Het platteland van Nederland, waar ik ben opgegroeid, bood wel ruimte, maar geen wildernis. Waarschijnlijk zijn daar ooit wel grote bossen en moerassen geweest, maar nu woonden de meeste mensen in steden die aan elkaar waren gegroeid. En tussen die steden lagen vruchtbare groene akkers, afgebakend door sloten. Ik kwam uit een bijzonder ordelijke wereld, en nu verlangde ik naar het woeste, ongerepte van de wildernis.

Peter had me verhalen verteld over zijn verblijf in India in de jaren zeventig, toen hij samen met sadhoes in de Himalaya had rondgetrokken. Ik wilde ook rondtrekken in de bergen op zoek naar innerlijk rust, net als die spirituele asceten. India telt talloze dorpjes waar je altijd wel eten en andere benodigdheden kunt krijgen en het weer is er redelijk voorspelbaar; maar het hooggebergte van Nieuw-Zeeland is onbewoond, en afgezien van hier en daar wat speergraswortels en sneeuwbesen is er weinig eetbaars te vinden – behalve wild. We wilden die wildernis in trekken, maar daar moesten we ons leven dan eerst zorgvuldig voor inrichten.

‘Hoeveel koppen thee drink jij per dag, liefje?’ Ik zat aan tafel met pen, papier en een rekenmachine om tot in detail uit te knobbelen wat we aan voorraden moesten meenemen.

Peter dacht na met gefronste wenkbrauwen. ‘Ik weet niet. Een stuk of zes?’

‘Goed. Dat zijn er dus twaalf per dag, honderdtwintig voor tien dagen, tweehonderdveertig voor twintig dagen... Dus dat zijn er driehonderdzestig per maand, en duizendtachtig voor drie maanden.’

Omdat we een minimum aan eten wilden meenemen moesten we precies weten hoeveel theezakjes en lepels honing we gebruikten, en tot op de gram nauwkeurig afgewogen hoeveel melkpoeder, bloem, gist, rijst en bonen we nodig hadden om de winter door te komen. Peter had groenten uit onze moestuin gedroogd in de warme herfstzon. We hadden emmers waarin we ons eten veilig in de grond konden bewaren en ik had een lijst gemaakt van de inhoud van iedere emmer. Alles was minutieus georganiseerd, net als in de verhalen die ik had gelezen over poolexpedities.

We bestudeerden ook boeken over eetbare planten en paddenstoelen om in het wild voedsel te kunnen verzamelen. We rekenden erop dat we eetbare planten, bessen en paddenstoelen zouden vinden, en ik was van plan om op wild zoals konijnen en geiten te leren jagen, maar als dat niet zou lukken zouden we niet van de honger omkomen. Ik verwachtte niet dat jagen en dieren doden me eenvoudig zou afgaan. Ik was opgegroeid in een antroposofisch gezin – antroposofie is de leer van Rudolf Steiner, die ernaar streeft met voornamelijk natuurlijke middelen een optimale lichamelijke en geestelijke gezondheid te bereiken – en ik was al vanaf mijn geboorte vegetariër. Pas toen ik in Nieuw-Zeeland kwam wonen en meer te weten kwam over de ecologische problemen vanwege zoogdieren die daar niet van nature voorkomen, vond ik het ethisch gerechtvaardigd om dieren te schieten zodat ze als voedsel konden dienen. In de loop der tijd waren Peter en ik regelmatig jagers tegengekomen, en een van hen had een pijl en boog. Meteen toen ik die jonge man zag, wist ik dat ik ook op die traditionele manier wilde leren jagen. Dus kocht ik een fraaie boog en een heleboel dure pijlen en oefende ik elke dag in de tuin op een vast doelwit.

We hadden besloten ons eerste seizoen in het zuiden van de provincie Marlborough door te brengen. Onze tent zouden we opslaan in de buurt van een oude hut – Base Hut – die ’s winters niet vaak

werd bezocht, maar waar je wel met een fourwheeldrive kon komen. Het was Peters idee om onze goede vriend en buurman Ricky te vragen ons met al onze voorraden een lift te geven naar de Base Hut. We waren niet van plan in de hut te gaan wonen, maar binnen stond wel een houtkachel waar we bij slecht weer op konden koken. Het leek ons een goede plek om ons leven in de bergen te beginnen.

We hadden een jaarpas gekocht waarmee we toegang hadden tot alle hutten van het ministerie van Natuurbeheer (het Department of Conservation, kortweg DOC). Om ons op ons nieuwe leven voor te bereiden maakten we lange trektochten van tien dagen met zware bepakking. Met onze loodzware last volgden we niet de uitgezette paden, maar baanden we ons een weg door de dichte begroeiing van ruige bergkammen en vrijwel ondoordringbare ravijnen. Op sandalen waadden we door ijskoude rivieren om onszelf te harden en te wennen aan gevoelloze voeten. We probeerden vuur te maken in de regen, en ontdekten dat wol warmer was dan synthetisch materiaal. Ik kocht dekens in tweedehandswinkels en ik naaide er met de hand jassen en broeken van om ons in de ijzige kou warm te houden.

Voordat we weg konden, moesten we ook al onze overtollige bezittingen kwijt zien te raken. We hadden een gemeubileerd huisje gehuurd, zodat we relatief weinig spullen hadden. Op een doos boeken na, die we bij Ricky stalden, gaven we alles weg: laptops, mobieltjes, kleren, schoenen, wandkleden, wekkers, enzovoort. Ik kwam erachter dat het veel makkelijker was om dingen te verzamelen dan afstand te doen van alle spullen waar ik aan gehecht was geraakt, maar toen ik naar onze twee rugzakken en de twaalf emmers met eten keek, glimlachte ik. Het was heerlijk om vrij te zijn van bezittingen.

Heel wat weekenden traiden we en we lazen een hele rits expeditieboeken. Dat gaf me het volste vertrouwen dat we in onze tent naast die hut in de wildernis zouden kunnen overleven. Ik stond te popelen om mijn vaardigheden op de proef te stellen.

Op de ochtend van ons vertrek, een prachtige herfstdag in mei, belde ik mijn ouders.

‘Hoe weten we straks nou dat je nog leeft?’ vroeg mijn moeder ongerust.

‘Daar moet je denk ik maar op vertrouwen, mama,’ zei ik. ‘Maar we zullen heel voorzichtig zijn, en ik zal je lange brieven sturen. Die geven we mee aan jagers die ze voor ons op de post doen.’

‘Doen ze dat dan wel?’ vroeg mijn moeder verrast.

‘O ja hoor, jagers zijn heel betrouwbaar, en ik plak er vast postzegels op, zodat ze ze alleen maar op de bus hoeven te doen.’

Mijn vader had nog een laatste advies. ‘Veel geluk met het jagen met je pijl en boog! En niet verdwalen, hè!’

Mama stuurde kusjes via de telefoon. ‘Dag liefke!’

Plotseling besepte ik dat dat de laatste Nederlandse woorden waren die ik in lange tijd zou horen. Mijn lieve, dierbare ouders. Ik voelde een brok in mijn keel. Zou alles wel goed gaan? vroeg ik me af.

‘Mouse is er!’ hoorde ik Peter roepen.

Ik slikte mijn tranen weg en holde naar buiten om te helpen de zware emmers achter in Ricky’s pick-up te tillen, terwijl Peter onze spullen met touwen stevig vastzette.

Ricky, onze buurman, was een energieke vent van zevenendertig met de veerkracht en levenslust van een tiener. Op een of andere manier had hij niet dat tobberige dat je vaak ziet bij mensen die alimentatie moeten betalen voor hun kinderen die bij een ex-partner wonen. Hij had iets van een jonge hond, altijd op zoek naar iets om mee te spelen. We hadden hem de bijnaam Mouse gegeven omdat hij levendig, snel en onvermoeibaar was. Hij was een goede zwijnenjager, die zich nergens door liet tegenhouden en overal plezier in had.

Toen hij van ons plan hoorde was hij net zo enthousiast als wijzelf. Zijn groene ogen glommen bij het vooruitzicht een rol in ons avontuur te kunnen spelen. Hij zou ons niet alleen met zijn auto naar de bergen rijden, maar hij beloofde ook met zijn kettingzaag brandhout voor ons te zagen. Bij wijze van afscheid zouden we samen een maaltijd van wild zwijn eten en de nacht doorbrengen in de Base Hut.

Peter en ik waren heel goed bevriend met Mouse. De enige stoorzender was zijn vrouw, Debbie. Ze was een kleine, taaie vrouw,

en ook een uitstekende zwijnenjager. Ze schoot altijd de grootste everzwijnen. In hun garage hingen haar trofeeën: een lange rij slagstanden van grote zwijnen. Je kon haar zowel mooi als lelijk noemen. Als ze vriendelijk was, was ze best knap, maar was ze prikkelbaar, moe of chagrijnig, dan was ze ineens een stuk lelijker.

Toen Debbie zei dat ze met Mouse mee wilde om ons naar de bergen te brengen, kostte het me moeite mijn teleurstelling te verbergen. Ik had me een vrolijke avond vol verhalen voorgesteld, maar nu vreesde ik dat haar slechte humeur een domper op de feestvreugde zou zetten.

Mouse zat achter het stuur en Debbie zat naast hem. Peter en ik zaten achterin met een doos *feijoa's*, ananasguaves, tussen ons in.

'Hebben jullie alles?' vroeg Mouse.

Peter keek mij aan.

'Ik denk van wel,' zei ik.

'Nou, we kunnen het maar beter zeker weten, want straks is het te laat,' zei Peter zenuwachtig.

Ik keek over mijn schouder naar de emmers achter in de laadbak. 'Ja, we hebben alles.'

'Ja!' lachte Mouse toen hij de pick-up startte. 'Laat jij je expeditie door je Duitser organiseren, Pete?'

'Ik ben geen Duitser, Mouse!' zei ik lachend.

'Nou, je klinkt anders wel als een Duitser met dat "ja",' plaagde hij.

'Eigenlijk zijn Nederlanders gewoon moeras-Duitsers,' zei Peter met een knipoog naar mij. 'Ze kunnen alles organiseren, je godganse leven, als je niet oppast.'

Terwijl we voor de laatste keer onze vallei uit reden, keek ik naar de gele en rode bladeren van de wilgen langs de beek, die door de velden stroomde.

'Wie weet wanneer we hier weer terugkomen,' zei Peter.

'Nooit!' fluisterde ik lachend. Ik vond het allemaal heel spannend.

'Nooit' klopte natuurlijk niet; in de lente zouden we weer over deze weg rijden, zij het niet naar ons oude huis, maar naar dat van Mouse.